

ἀκανθοράς, ὁ ἀκαμάτος βίον, τὸν ἀκανθοράον Ἄλ-
φρόν. Βαχυλλῶδ. V. 180.

ἀκανθο-χάρμας, α, ὁ ἀκάματος ἐν πολέμῳ. Πινδ. Ἄποστ.
179· κατά κλητ. ἀκανθοχάρμαν Ἀλαν (κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ
Λίαν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Χυροδόκος, 106. 128. Gaisf.).

ἀκάμας, [ἀκ-], ἄνθος, ὁ (κίμων) ἀκαταπόντος, μὴ ἀναπαύο-
μενος, ἡέλιος, Σπερχειός, κτλ., ἴλ. Σ. 239., II. 176, καὶ ἄλλ.
(οὐδαμῶς ἐν Ὀδ.), Ἴπποιοι. Πινδ. O. 1. 140· Νότος, Βορέας, Σορ.
Tr. 12 (λυρ.). ἡρόνος, Εὐρ. Ἄποσκ. 597· ἀκ. πόνοι, ἀκαταπαύ-
στοι, Ἄριστ. Ἄποσκ. 596.

ἀκάματος, [κ-], ὄνυτος, ἡ, ὄν, Ἦσ. Θ. 747, Σορ. Ἄντ.
339, ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπων· παρ. 4) ὅμοιον τῷ προηγ. =
ἀκούρατος, μὴ ἀναπαυόμενος, δέν· Ὁμ. ἀίπειτος ὡς ἐπίθετον τοῦ
κυρός, ἴλ. E. 4, Ὀδ. Y. 123, καὶ ἄλλ., ἄνεμιος, Ἐμπεδ. 464·
σθένος, Διοχῦλ. Πέρσ. 901· ἀκ. γῆ, ἥτις οὐδέποτε ἀναπαύεται,
ἀκαταπόντος ἢ ἀνεξάντλητος, Σορ. ἐνθ' ὄνυτος.—οὐδ' ἀκάματα,
ὁ ἐπίπρ. παρὰ τῷ αὐτῷ, αὐτοῦ ἴλ. 164. 2) μὴ κεκμημένος,
ὁ οὐχὶ κουρασμένος, Ἰππ. 752D. II. ἐνεργ., ὁ μὴ προέχων
κίματος, Ἀρεταῖος Θερ. Χρον. Παθ. 2. 13.—Ἐπίπρ. -τως ἢ -τε,
Γραμμ. [ἀκάματος, Σορ. ἴλ. 164, ἄλλ' ἢ πρώτη συλλ. μακρὰ ἐν
δακτυλικῶσι στίχοις] ἴδε στοιχ. Α α ἐν τ. εἰλ.).

ἀκαμής, ἐς, ἀκάματος, Σχόλ. εἰς Διοχῦλ. Πρ. 324.
ἀκάμυστος, ὄν, ὁ βλέπων χωρὶς καὶ καταμῆ (κλείη) τοῦ
ὀφθαλμοῦ, Ἦούχ. ἐν λέξ. ἀσκαρδάμυκτος.

ἀκαμῆς, ἐς, ἀκαμπτος, Θεοφρ. ἴ. Φ. 3. 10, 4, κτλ.
ἀκαμπία, ἡ, ἀκαμπία, ἴππ. περὶ Ἄρθρ. 822.

ἀκαμπίας, ὁ, ὁ εὐθύδρομος, ἀκίμπιος δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι'
εὐθείας περίπατος, Ζωναρ., Σουίδ.

ἀκάμπιον, τὸ, ὄνομα ἀγωνίσματος, Ἐπιγρ. Ἀθῶνών CIA II,
444—446.

ἀκαμπτό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἀκαμπτον τὸ πῶδα, ἔλεφαντες,
Νόν. Δ. 15. 148.

ἀκαμπτος, ὄν, = ὁ μὴ καμφθεὶς, ἀλύγιστος, ὃν δὲν δύναται τις
να κἀμῆ, ἴππ. περὶ Ἄγμ. 751. Πλάτ. Τιμ. 74B (ἐν τῷ συγκ.)
κτλ.· ἀκ. χῶρος ἐνέδρων, τὸ πρὸ Ουεργίλιου irremabilis, Ἄνθ.
Π. 7. 467· εἰς ἀκ. ψόχῳμην τρίβον, Ἐπιγρ. Ἐλλ. 193· τὸ ἀκ.,
ὁ μὴ καμπτόμενος μέρος, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 1. 15, 3. 2) μεταφ.,
ὁ μὴ χαλιπτόμενος, μὴ ὑποχωρῶν, Βουλάι, Πινδ. Π. 4. 128· ψυχῶν
ἀκαμπτος, ὁ αὐτ. I. 4, 89 (3. 71)· ἀκάμπτω μένει, Διοχῦλ. Χο.
455· τὸ πρὸς τὸς πόντους, τὸ πρὸς ἐπιελαϊκῶν ἀκαμπτον,
Πλουτ. Λυκ. 11, Κάρ. Νέως. 4.

ἀκαμπψία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου, Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ.
2. 8, 9.

ἀκαν, ανος, ὁ, = τῷ ἐπομ., μόνον παρὰ τοῖς Ἐβδ. (Βασίλ. Β',
ιδ', 9).

ἀκανθα, [ἀκ], ἡς, ἡ, (ἀκή), = ἀκανθα, κέντρον, Ἄριστ. περὶ Μορ.
Ζ. 2. 9. 2, Θεοφρ. 7. 140, κτλ. Ἐντεῦθεν, 4) φυτὸν ἀκανθώδες,
ἐκ τοῦ εἰδους *γαϊδοῦργακθον, * κύνραρος ἀκ., Σορ. Ἄποσκ. 643·
πρὸλ. 746: κατὰ πληθ., ἀκανθῶν, Ὀδ. E. 328· πρὸλ. ἀκανθῶν—
ἐν χρῆσει μόνον παρὰ τοῖς Ἐβδ. (Ἡσαΐας ε', 4, ἐθα ἐν τῇ Ἀγγλ. μετα-
φράσει φέρεται ἀγριοσπάραξι) πρὸλ. Εὐαγ. κ. Ματθ. ζ', 16: — παροιμ.
οὐ γὰρ ἀκανθαί, οὐκ ἀχρηστοὶ τι, Ἄριστ. Ἄποσκ. 407.

2) ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν τοῦ ἀκανθογίου καὶ τινῶν ἰγθύων, ἴων παρ'
Ἄθην. 91E, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 4. 5, 2: — ὡσαύτως, αἱ ἀκανθαί φυτῶν
τινῶν, Ἄριστ. περὶ Φυσ. 1. 5, κτλ. 3) ἡ σπονδύλικη στήλη τῶν
ἰγθύων, Διοχῦλ. Ἄποσκ. 270, Ἄριστ. Σπῆκ. 969, * Ἀλεξ. ἐν
*Κρατεῦσα 1. 11, καὶ ἄλλ.: ἐπὶ δρεων, Ἡρόδ. 2. 75, Θεοφρ. 24,
32: — ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 4. 72, ἴππ. περὶ Ἄρθρ. 791,
Εὐρ. ἴλ. 492, Ἄριστ. περὶ Μορ. Ζ. 2. 8, 9, κτλ., ἀλλὰ καταχρη-
στικῶς ἐπὶ τῶν μετατόρων, κατὰ τὸν Ἄριστ. Ἄν. Ὑστ. 2. 14, 4:—
τεχνικῶς, κατὰ Γαλν. 2. 451. Περὶ μίας τῶν τῆς βλάτης ἀπορύ-
πων τῶν σπονδύλων. 4) μεταφ., ἀκανθαί (ζητήματα, τὸ τοῦ
Κικέρωνος spinae disserendi, ἀκανθῶδη ζητήματα, Λουκ. Διάλεξις
πρὸς Ἡσαΐδ. 5, Ἀθῆν. 97D., πρὸλ. ἀκανθοδάτης = λόγος ἀκαν-
θώδης. II. ἀκανθώδες δένδρον, πιθανῶς εἶδος ἀκακίας εὐρισκο-
μένης ἐν Αἰγυπτῷ, τὸ δένδρον mimosa Nilotica (ὁπότεν τὸ ἀραβικὸν
κόμμι λαμβάνεται), Ἡρόδ. 2. 96 (πρὸλ. ἀκάνθινος): διάφορα εἶδη
ἀναφέρει ὁ Θεόφραστος.

ἀκανθεῶν, ἄνωος, ὁ, τόπος κατάφυτος ἐξ ἀκανθῶν, Λατ. dume-
tum, Γρηγ. Ναζ., Εὐστ., κτλ.

ἀκανθήεις, ἔσσα, ἐν, = ἀκανθώδης, Νικ. Θ. 638.

ἀκανθηρός, ἄ, ὄν, ἔχων ἀκάνθας, πλήρης ἀκ., ἐπὶ τινος ἰγθύου,
Ἄριστ. ἴ. Ζ. 9. 37. 16.

ἀκανθῶ-φόρος, ὄν, = ἀκανθοφόρος, ἀναπερρέμενον ἐκ τῶν τοῦ
Ἡρωδίου Ἐπιμερισμῶν.

ἀκανθίας, ὄν, ὁ, πρῆγμα πλήρες ἀκανθῶν, ὄθεν, 4) εἶδος
καρχαρίου, πιθανῶς τὸ Λατ. squalus acanthias, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 6.
10, κέτ., 9. 37. 2) εἶδος ἀκρίδος, Αἰλ. περὶ Ζ. 10. 44.

3) ἀκανθῶδες ἀσπάργος, Θεοφρ. ἴ. Φ. 6. 1. 3., Πολύδ.

ἀκανθίζω, συλλέγω ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ. ἄσμ. σ. 8.

ἀκανθικός, ἡ, ὄν, = πλήρης ἀκανθῶν, Θεοφρ. ἴ. Φ. 6. 4, 6.

ἀκάνθινος, ἡ, ὄν, ἐξ ἀκανθῶν, στέφανος, Εὐαγ. κ. Μάρκ.
τε', 17. ἴω. ὁ', 5. 2) μεταφ., ἀκανθώδης, ἐν ἀκ. ἀταρ-
ποῖς, Ἀνακρεόντ. 53. 12. II. ἐκ βύλου ἀκάνθης (ἀκακίας)-
λιστός, Ἡρόδ. 2. 96· τὰ ἀκ. = ὑράσματα κατασκευασθέντα ἐκ τοῦ
ἰσωτερικοῦ φλοιοῦ αὐτῆς, Στράβ. 175.

ἀκάντιον, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ ἀκανθα 2, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 3. 7, 11.
2) εἶδος ἀκάνθης *γαϊδοῦργακθον, * onopordium acanthium,
Διοσκ. 3. 18. ἴδε καὶ Florae Graecae J. Sibthori, τόμ. Β', σ. 155.

ἀκανθίς, ἰδος, ἡ, εἶδος κτηνοῦ, ἡ καρβέρνια, fringilla cardue-
lis ἢ fring. linaria, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 9. 17, 2, Θεοφρ. 7. 141. II.

δόμομα τοῦ φυτοῦ senecio. Καλλ. παρὰ Πλιν. Φυσ. Ἰστ. 25. 106.

III. ὡς θηλ. ἐπίθ., ἀκανθώδης, Ἄνθ. Π. 6. 304.

ἀκανθίων, ἄνωος, ὁ, ὕστριξ, ἀκανθόχοιρος, Γαλν.

ἀκανθο-δάτης, ὄν, ὁ, ὁ περιπατῶν διὰ μέσου ἀκανθῶν, σκω-
πτικὸν ἐπώνυμον τῶν Γραμματικῶν, Ἄνθ. Π. 11. 322· πρὸλ. ἀκαν-
θα, I. 4:—θηλ.: ἀκανθο-δάτης, ἰδος, Ἄνθ. Π. 7. 198.

ἀκανθο-δελής, ἐς, ὁ τραχὺς, ὁ ὄξυς ἕνεκα τῶν ἀκανθῶν, Κ.
Μανασσ. Χρονικ. σ. 97.

ἀκανθό-δάσματος, ὄν, ὁ βλαστάνων ἀκάνθας, ἴω. Χρυσόστ. τόμ.
8, σ. 511.

ἀκανθο-δόλος, ὄν, (βάλλω) ὁ ἐξβάλλων, ἀναφών ἀκάνθας,
ἀκανθώδης, ῥόδον, Νικ. Θ. 542. II. ὁ ἀκ., χειρουργικὸν ἐργα-
λεῖον πρὸς ἐξαγωγήν ὄσταιριον ἢ ἀκανθῶν, Παύλ. Αἰγ. 6. 33.

ἀκανθό-κέντρον, ὄν, ὁ κέντρον ὡς ἀκάνθα, Κ. Μανασσ. Χρον. 117.

ἀκανθολογία, συλλογὴ ἀκανθῶν, ὅλη τὸ συλλέγειν ἀκάνθας,
Γρηγ. Νύστος. τόμ. Α', σ. 806.

ἀκανθο-λόγος, ὄν, ὁ συνάγων, συλλέγων ἀκάνθας, σκωπτικὸν
ἐπώνυμον τῶν σμικρολόγων συζητητῶν, Ἄνθ. Π. 11. 20 καὶ 347·
πρὸλ. ἀκανθα, I. 4.

ἀκανθό-νωτος, ὄν, ὁ ἔχων ἀκανθώδη τὰ νῶτα, *ἀκανθόνωτος,
ἐχίνος, Ἦούχ.

ἀκανθομαί, παθ. (ἀκανθα) = γίνομαι ἀκανθώδης, Θεοφρ. ἴ. Φ.
7. 6, 2.

ἀκανθο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ ἀκάνθης ἰγθύος πληγωθεὶς,
Ἰούσσεος ἀκ., ὄνομα ὀράματος τοῦ Σοφοκλέους.

ἀκανθος, ὁ, Λατ. acanthus, εἶδος φυτοῦ, ἀρκουόδοτος (με-
λάμφυλλον), οὐ τὰ φύλλα ἐμμήτησαν ἐν τῇ διασκευῇ τοῦ Κορινθια-
κοῦ κιονοκρόνου, ὕγρὸς ἀκ., Λατ. mollis, Θεοφρ. 1. 55· πρὸλ.
Διοσκ. 3. 19· πρὸλ. ἀκανθα, I. II. εἶδος Αἰγυπτίου δένδρου

ἀκανθοφόρου, πιθανῶς τὸ αὐτὸ καὶ ἀκανθα II, Voss Virg. G. 2. 119.

ἀκανθο-στερής, ἐς, ἐπὶ ἰγθύος ἀκανθῶδη ἔχοντος τὰ νῶτα,
Ἄριστ. Ἄποσκ. 279.

ἀκανθο-τόκος, ὄν, ἀκάνθας τίττων, Κύριλλ. Ἀλεξ.

ἀκανθο-τρόφος, ὄν, ἡ τρέφουσα μόνον ἀκάνθας χέρσος, Μ. Φι-
λῆς, τόμ. Α', σ. 103, ἐκδ. Μι.

ἀκανθοφαγέω, ἀκάνθας ἐσθίω, Εὐστ. Ἐρ. 106.

ἀκανθο-φαγός, [ἀκ], ὄν, ὁ ἐσθίων ἀκάνθας, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 8. 3, 6.

ἀκανθο-φορέω, φέρω ἀκάνθας, Γρηγ. Νύστος.

ἀκανθο-φόρος, ὄν, ὁ ἀκάνθώδης, ὁ ἔχων ἀκάνθας, ἐχίνος, Νόν.
Δ. 13. 421. 2) ὁ φέρων ἢ παρῶν ἀκάνθας, Γρηγ. Ναζ.

ἀκανθο-φυέω, φέρω, παρῶν ἀκάνθας, Διοσκ. 3. 21.

ἀκανθο-χοιρός, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, *σκαντελόχοιρος Ἦούχ.
ἐν λ. ἐχίνος, Γραμμ.

ἀκανθυλλίς, ἰδος, ἡ, ὑπόκορ. τοῦ ἀκανθίς (κατὰ τύπον),
*σκαθῖ = εἶδος καρβέρνιας, acethilla pendulina, Εὐδουλ. Ἀδελφ.
14, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 8. 3, 9., 9. 13, 5. 2) ἀγριὸς ἀσπάργος,
Ἄππουλ.

ἀκανθώδης, ἐς, (εἶδος) = πλήρης ἀκανθῶν· χῶρος, Ἡρόδ. 2.
126· τὸ ῥόδον, Ἄριστ. Προβλ. 12. 8, κτλ. 2) ἀκανθηρός,
γλωττῆ, Ἄριστ. ἴ. Ζ. 2. 10, 2· τρίχες, αὐτοῦ 1. 6. 6' ἐπὶ τῶν
σπονδύλων = ἔχων ἀκάνθας, αὐτοῦ 3. 7, 11, καὶ ἄλλ. 3) μεταφ.
λόγοι ἀκ. = δύσκολοι, Λουκ. Νεκρ. διάλ. 10. 8' ἀκ. βίος, Παροι-
μολογ. πρὸλ. ἀκανθα, I. 4.

ἀκανθῶν, ἄνωος, ὁ, ἀκανθεῶν, Γλωσσ.

ἀκνήϊζω, (ἀκάνος) = εἶμαι ὡς ἀκάνος· ἢ φέρω κεφαλὰς ἀκάνθῶ-
δεις, ὡς ὁ ἀκάνος, Θεοφρ. ἴ. Φ. 6. 4, 8.

ἀκάνικός, ἡ, ὄν, ὅμοιος τῷ ἀκάνω, Θεοφρ. ἴ. Φ. 4. 6, 10.

ἀκάνιον, τὸ, ὑπόκορ. τοῦ ἀκάνω, *ἀκάνιον ἀκάνθιον, Ἦούχ.
ἀ-κάνονιστος, ὄν, (κωνορίζω) ὁ μὴ κωνοικός, ἐναντίος εἰς τοὺς
κωνοίους τῆς Ἐκκλησίας, Ἰππόλυτ. 856B, ἀκάνονιστα δογματι-
ζεις, — ἀκάνονιστα βιβλία, Λαοδ. 59. Κύριλλ. Α. 141C. Ἀποφθίγμ.
149D.

ἀ-κάνονιστος, οὐχὶ κωνοικός, Βασίλ. IV, 681A, κτλ.

ἀκάνος, ὁ, (ἀκῆ, ἀκίς), εἶδος ἀκάνθης, ἡ ἀκανθώδης κεφαλή
καρχαρίων, ὡς τοῦ Ἀνανῶ, ἴδε Θεοφρ. ἴ. Φ. 1. 10, 6, καὶ ἄλλ.
καὶ Schneid. Ind. ἴδε καὶ Schlemm. Θση. Παλ. Διαθ.

ἀκάνώδης, ἐς, ὅμοιος ἀκάνω, Θεοφρ. ἴ. Φ. 6. 4, 3.

ἀ-κάπηλευτος, ὄν, ἀμέτοχος καπηλικῶν δόλων, εἰλικρινής, Συνακ.
187D.

ἀ-κάπηλος, ὄν, = τῷ προηγ.: βίος ἀκ., βίος ἄνευ καπηλικῶ-
τεχνασμάτων, Στράβ. 513.